

De reis van Oskar

Inge Misschaert en Eric Bouwens

De reis van Oskar

Oskar weet niet wie zijn papa is, alleen dat hij ook Oskar heet.

Maar dan moet mama onverwacht op reis.

Oskar luistert een gesprek af en ziet zijn kans schoon.

Hij is vastbesloten om zijn vader te ontmoeten.

BIB-BOX ★

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
Lezersvereniging

BIB-BOX ★

ook op [bingel](http://bingel.be)

De reis van Oskar

Inge Misschaert
Illustraties van Eric Bouwens

VANIN

1. HOOG IN DE LUCHT

We hangen al meer dan zes uur hoog in de lucht en ik heb nog geen seconde geslapen. Ik heb het veel te druk met voortdurend uit het vliegtuigraampje te kijken, want het is de eerste keer dat ik naar Brazilië vlieg en ik vind de hele reis spannend en prachtig! De wolkenvelden onder het vliegtuig met de zon erop zijn fantastisch om te zien en als er geen wolken zijn, dan kan ik me aan de feërieke landschappen vergapen: het lijkt wel een lappendeken! Alleen de inentingen in mijn arm doen pijn: ik heb een grote bult op mijn arm, maar het is het dubbel en dik waard en ik zou het zo opnieuw doen. We zijn met ons drieën gegaan: mama, oma Lou en ik. Mimi wordt verzorgd door onze linkerbuurman. Ik ben helemaal niet meer boos op mama om wat er gebeurd is, want zoals oma Lou zegt: fouten maken is typisch menselijk. En perfectie bestaat gelukkig niet en dat is maar goed ook. Maar om echt goed te begrijpen wat er allemaal gebeurd is, moet je eerst mijn belevenissen lezen. Je moet weten hoe ik was en hoe zij was, wat ze me niet vertelde en waarom ze dat deed.

Op mijn schoot ligt een gloednieuwe digitale camera. Ik aai hem voorzichtig en glimlach, omdat ik moet denken aan de persoon van wie ik het kreeg. Een maand geleden, net voor de vakantie begon, werd er plots een pakket bezorgd en tot mijn verrassing haalde ik daar deze prachtige digitale camera uit. Zelfs mama was onder de indruk van de technologische hoogstandjes. Maar zoals gezegd, zal ik mijn verhaal vanaf het begin beginnen. Het gebeurde vorig jaar, net toen de

zomervakantie begon, toen ik elf werd. En ik zal je vertellen over mijn geheimzinnige plan, want als ik dat niet had, zat ik hier niet.

2. EINDELIJK VAKANTIE!

Alle schoolboeken en notitieschriften waren netjes opgeborgen en de wandkasten waren leeggehaald. Mijn schoolbank had ik met een spons geboend tot mijn handen rood zagen. Wat mij betreft, kon het klaslokaal hiermee wel de zomer door. Om af te sluiten deden we nog gekke gezelschapsspelletjes op de speelplaats. Juf Lily had een lekkere chocoladecake gebakken en we dronken fruitsap met rietjes. Allemaal hadden we kriebels in onze benen omdat de vakantie zou beginnen. Ik kon een juichkreet bijna niet bedwingen toen de bel eindelijk rinkelde. Zomervakantie, heerlijke lange dagen luiëren en genieten, ik kon me echt niets fantastischer voorstellen. Ik zei mijn klasgenoten gedag en fietste er zo snel ik kon vandoor.

Ik kwam fluitend thuis, zette mijn fiets weg in de keldergarage en slenterde op mijn gemak naar binnen, genietend van het vrije gevoel dat de vakantie me nu al gaf. Zachtjes deed ik de achterdeur open en ging naar binnen, omdat ik niet zeker was of mama aan het werk was of niet. Ik wist dat ze thuis was, want haar volumewagen stond op de oprit geparkeerd.

Mijn moeder werkte als freelance journalist voor enkele belangrijke kranten. Freelance is een moeilijk woord: het wil zeggen dat ze niet in vast dienstverband werkte en dus niet van acht tot vijf op een kantoor moest zitten. Mama zei altijd dat ze vrij wilde zijn en niet voor één werkgever wilde werken, want dan zou je vastroesten. Ik begreep nooit helemaal wat ze daarmee bedoelde, met dat vastroesten, maar ik vond het ideaal dat ze vaak thuis was.

Bij veel kinderen in de klas kwamen de ouders pas 's avonds laat thuis en ook 's morgens was het hectisch, als iedereen voor acht uur de deur uit moest zijn. Als ik van school kwam, stopte mama altijd eventjes met haar werk en dan kletsten we gezellig even bij een glas grenadine en een vieruurtje. Ik had nooit anders geweten en was perfect tevreden met mijn leven, op één klein detail na dan.

Oma Lou stond in de keuken groenten te hakken voor het avondeten. Toen opa twee jaar geleden onverwacht met een ambulance weggevoerd werd en die avond was overleden, was ze zo overmand door verdriet, dat ze zichzelf verwaarloosde: ze at niet meer en sliep niet meer. Mama werd er doodongerust van. Maar toen we haar uiteindelijk vroegen of ze zin had om bij ons te komen wonen, leefde ze ineens weer op. Ze verkocht haar appartement en meubilair en mama maakte haar bureau beneden leeg. Het was een vrij ruime kamer en zo had oma Lou een plekje om te slapen. We hadden er ook een paar fauteuils en een salontafeltje neergezet, zodat ze gezellig televisie kon kijken, of één van haar favoriete tijdschriften kon lezen. Door het openstaande venster kwam je op

een tuinterras uit, dat altijd vol stond met geraniums, want oma Lou was dol op deze bloemen. In onze tuin had ze grote vierkante bakken gezet met hokjes en daarin kweekte ze zelf groenten zoals courgettes, uitjes en aubergines. Ze teelde ook massa's kruiden: basilicum, peterselie, rozemarijn en tijm. We hadden haar nog nooit zo levendig en opgewekt gezien. Ze was duidelijk geen mens om alleen te zijn en ook al miste ze opa nog steeds, de periode van onuitsprekelijk verdriet was voorbij.

Na een tijdje hielp oma Lou mama met het huishouden, kookte het avondeten en maakte mijn lunchpakket voor school. Ze hielp me bij mijn huiswerk als ik iets niet begreep en ging na schooltijd vaak met mij naar het voetbalpleintje om me te helpen om mijn goals te oefenen. Dan trok ze een gek roze trainingspak aan en een kleurige zweetband over haar krullen. Ze maakte zulke gekke capriolen in het doel, dat ik meestal de slappe lach kreeg. Zo'n oma was oma Lou en ik was dol op haar.

We zijn altijd met ons tweetjes geweest: mama en ik, al sinds mijn geboorte, bijna elf jaar geleden. Ik kende mijn vader niet. Mama had me verteld dat hij uit België kwam, maar ergens overzee werkte. Ze ontmoette hem op een persconferentie en tijdens hun relatie raakte ze zwanger van mij. En dat was de mooiste dag van haar leven, vertelde ze. Ze wond er geen doekjes om en vertelde me alle wetenswaardigheden over hem – of dat dacht ik toch. Hij heette Oskar, net als ik, en dat vond ik best wel grappig. Als ik een beetje ouder was, zou ik hem misschien wel ontmoeten. Ik kende

het verhaal op mijn duimpje, alleen vond ik het vervelend dat ze altijd heel snel van onderwerp veranderde als ik het over mijn vader had. Eerst had ik dat niet door, maar naarmate ik ouder werd, kon ik het niet meer ontkennen: ik voelde dat ze iets belangrijks voor me verzwegen.

Ik hoorde oma Lou een keer tegen iemand vertellen dat ze het zo zielig voor me vond, dat ik geen vaderfiguur in mijn leven had. Typisch oma Lou, waarschijnlijk ging ze daarom met me naar het voetbalpleintje. Maar het was natuurlijk onzin, wat ze zei, want mama deed ontzettend haar best en ik had oma Lou ook nog, dus ik was helemaal niet zielig of ongelukkig. Bovendien leek het maar alsof ik me erbij neerlegde dat ik die geheimzinnige vader van mij nooit zou ontmoeten. In werkelijkheid was het anders: ik was een man met een heel geheim plan!

3. TOEVAL BESTAAT NIET

Het plan ontstond een jaar of twee geleden, toen oma Lou net bij ons was komen wonen en het was heel eenvoudig: ik bleef waakzaam en aandachtig. Ik bedoel, het is als kind soms echt doodsimpel om informatie op te vangen, want volwassenen denken maar al te gemakkelijk dat je niets hoort, omdat je aan het spelen bent. En dat is ideaal!

Ik werd een kei in onzichtbaar worden en alle beetje informatie die ik loskreeg, bewaarde ik als puzzelstukjes. Ooit zou de puzzel compleet zijn en ooit zou ik die vader van mij ontmoeten; dat stond voor mij vast.

Toen ik dus na schooltijd binnenkwam, was oma bezig met de voorbereidingen voor het avondeten en hoorde ik dat mama nog in haar bureau bezig was.

'Dag Oskar, schat', zong oma Lou. 'We eten barbecue met veel groenten en sausjes!'

'Mijn favoriete maaltijd om aan de vakantie te beginnen', lachte ik en ik gaf haar een berenknuffel.

'Stilletjes', maande oma Lou. 'Je moeder is nog aan het werk. Blij dat het zomervakantie is?' Ik knikte, liep naar de traphal en sloop stillletjes naar boven, terwijl Mimi, de lapjeskat van oma Lou, klaaglijk miauwend langs mijn benen drentelde.

'Ssst!' suste ik en ik krabde haar achter haar oren, want daar hield ze van. Ze begon meteen luidruchtig te spinnen. Ik was net op de eerste verdieping van ons huis, toen ik plots mijn naam opving in de kamer waar mama werkte sinds oma Lou bij ons ingetrokken was. Dat trok natuurlijk meteen mijn aandacht en op de toppen van mijn tenen liep ik naar de deur van de kamer. Ik legde mijn hoofd tegen het sleutelgat en spitste mijn oren, ook al wist ik dat luistervinken onbeleefd was en eigenlijk niet hoorde. Maar in mijn geval was het een uitgekende strategie! Op een dag zou ik blij zijn dat ik het gedaan had, want stel je voor dat ik net dat ene belangrijke stuk informatie zou missen?

Ik hoorde mijn moeder praten en wist dat ze aan het telefoneren was via de internetverbinding. Door de computerluidsprekers klonk het metalige geluid van een donkere basstem. Mama schraapte haar keel een paar keer, dat deed ze altijd als ze zenuwachtig was.

'Oskar hoeft dat helemaal nog niet te weten, en ik weet dat jij er nog niet zo lang geleden achter gekomen bent en dat spijt me', zei ze plots luid. Haar stem klonk gespannen en afgemeten en ik voelde dat er iets niet pluis was.

'Oskar, het spijt me echt dat ik het je niet eerder vertelde, maar ik zeg het hem pas als ik er klaar voor ben, en daar heb jij helemaal niets over te beslissen', zei ze ineens geërgerd. Ik hoorde een muisklik en toen werd het onheilspellend stil. De verbinding was blijkbaar verbroken. Ik spitste mijn oren, maar er kwam geen geluid meer uit de werkkamer.

Ik stond verlamd op de trap en kon me niet bewegen, want mijn hoofd tolde als een gek. Plots was ik razend omdat ze mij ook Oskar had genoemd, want hoe moest ik nu achterhalen over wie ze het had, over mijn vader of over mij? Mijn buikgevoel was er zeker van dat ze mijn vader aan de lijn had gehad, maar absolute zekerheid had ik niet.

In de keuken beneden hoorde ik oma Lou rammelen met kookpotten en pannen, terwijl ze luidkeels meekweelde met de melodietjes op de transistorradio.

Toen ik in mama's bureau haar stoel hoorde schuiven, glipte ik razendsnel de trap op, naar mijn kamer, waar ik mijn boekentas

achteloos op mijn bed gooide en ik er zelf moedeloos achteraan plofte. Wat een vreselijk begin van de vakantie, dacht ik en ik had er plots geen zin meer in. Niet na de verwarrende informatie die ik net had opgevangen. Dit was geen extra puzzelstukje, maar een groot vraagteken en ik had er al zoveel! Toeval bestaat niet, daar ben ik van overtuigd en dus was ik net op het goede moment op de goede plek geweest om dat gesprek van mama op te vangen. En het was heel belangrijk, dat wist ik intuïtief, dus er zou iets gaan gebeuren, maar wat?

4. GEEN DROOMVAKANTIE

Het telefoongesprek dat ik had opgevangen, wilde maar niet vlucht nieuwsgierige vogels in mijn hoofd. Was die Oskar aan de internetlijn mijn vader geweest of had mijn moeder het over mij gehad met een vreemdeling? Maar wat had die uitspraak dan betekend en wat mocht ik niet weten?

Ik leunde achterover tegen mijn kussen en wachtte rusteloos tot mama zou komen, want dat deed ze namelijk altijd, en ze wist best dat ik al lang thuis was.

Toen hoorde ik het bekende zachte roffeltje op mijn deur en mama kwam binnen.

'Hé, kanjer, eindelijk de langverwachte vakantie', lachte ze. Haar stem lachte, maar haar ogen vermeden mijn blik en dat wekte mijn argwaan nog meer. Ik was een kei in het scannen van haar gezicht en dat er iets niet klopte, dat wist ik nu helemaal zeker. Beneden kletterde er iets met veel gerinkel op de grond. Oma Lou's gerechten waren fantastisch, maar ze kookte erg onstuimig en het was geen grapje dat we regelmatig het serviesgoed moesten vervangen.

Mama glimlachte en ik ook en dat brak ineens het ijs dat als een glanzend schild tussen ons in had gehangen.

'Vertel eens, welke plannen heb je allemaal voor de vakantie gemaakt?' Haar stem klonk opgewekt, maar ze keek me nog altijd niet aan en ging op mijn bed zitten. Ze meed mijn blik, door een paar kledingsstukken die achteloos op de grond slingerden, op te plooien en naast zich neer te leggen. Ik hou er niet van om rond de pot te draaien, geef mij maar de directe aanpak. Als iets mij niet bevalt, dan zeg ik dat gewoon. Of als een klasgenoot of leerkracht anders dan anders reageert, vraag ik meteen wat er scheelt. Zo zit ik nu eenmaal in elkaar en we zijn tenslotte allemaal maar mensen.

'Mama, is er iets gebeurd?' vatte ik de koe dus bij de hoorns. Ik durfde nog niets te zeggen over het telefoongesprek dat ik had opgevangen, want ik hoopte dat ze er misschien zelf over zou beginnen, maar dat deed ze niet.

Mama zweeg en lachte zenuwachtig, terwijl ze de enorme wereldkaart die een hele muur in beslag nam, bestudeerde. De wereld

rondreizen is iets wat mama en ik gemeen hebben. Voor oma Lou met Mimi bij ons kwam wonen, trokken we er elke schoolvakantie op uit met onze tent. Ik miste het wel een beetje, maar toch zou ik oma Lou voor geen goud meer weg willen!

Op een keer bekeken we een televisiefilm, Mask, het waargebeurde verhaal van een jongen die met een zwaar misvormd gezicht was geboren. Hij leefde alleen met zijn moeder en had op zijn kamer een wereldkaart, met allemaal duimspijkers op. Voor mijn tiende verjaardag kreeg ik van mama ook zo'n wereldkaart met een doosje groene en rode duimspijkers, net als in de film. Op de plekken waar we al geweest waren, heb ik meteen groene duimspijkers geprikt en de landen waar we nog naartoe wilden gaan, kregen een rode. Er waren al heel wat groene, maar nog veel meer rode duimspijkers. Ik kon echt niet wachten tot ik ook journalist was, want dat was mijn grote droom. Dan konden mama en ik gewoon samenwerken. Het liefste van al wilde ik oorlogsfotograaf worden en dan maakte ik foto's bij de krantenartikels die zij schreef. Maar dat had ik haar nog niet verteld, want iets in mij zei me dat ze dat misschien niet zou goedkeuren, ook al was ze zelf erg avontuurlijk aangelegd.

'Mam, wil je me echt niet vertellen wat er is?' vroeg ik nog een keer, ineens bezorgd, want zo'n zwijgende moeder vond ik erg onheilspellend.

'Jij ziet ook alles', glimlachte mama ineens, terwijl ze zich weer naar me toedraaide.

'Mama, wat scheelt er nu toch?' zei ik, ongeduldig en zelfs een beetje bang, om eerlijk te zijn. Mijn hart sloeg een paar slagen over. Wat als er echt iets vreselijks gebeurd was? Ze staarde me ernstig aan en haar ogen vertelden me niets, maar toen ze sprak, klonk haar stem opgewekt.

'Ik moet deze zomervakantie waarschijnlijk toch op reportage-reis', zei ze toen eindelijk, alsof ze het eigenlijk liever had verzwegen. Ik hapte naar adem, want dit had ik absoluut niet verwacht en een felle steek van jaloezie trok door me heen. We zouden dit jaar samen niet op reis gaan, omdat mama de keuken dringend wilde verbouwen. De dakbedekking was versleten en lekte, en de vloertegels waren op verschillende plaatsen gebroken. Ook de muren konden hoogdringend een nieuw lijke verf gebruiken. Hoog tijd voor een grondige renovatie dus. Ik had me al neergelegd bij een vakantie met wisselvallig weer, af en toe een daguitstapje naar zee of naar een pretpark of museum, voetbalpartijtjes met oma Lou en gezelschapsspelletjes op haar balkonnetje, terwijl mama werkte. Meestal probeerde mama haar werkopdrachten zo te organiseren dat ze niet op reportage moest als ik vakantie had en nu viel er plots een reis zomaar ineens uit de lucht?

Ik vond het erg verdacht, maar dat liet ik niet merken. Had dit ook met het telefoontje te maken? Want ik was er inmiddels meer en meer van overtuigd dat het mijn vader was geweest.

'Waar moet je nu weer heen?' vroeg ik ongeduldig, met één blik op de wereldkaart. Ik deed mijn ogen een seconde dicht en hoopde te tegen beter weten in dat het niet ver weg was: Frankrijk, of

Nederland of Duitsland ... of misschien Engeland? Dat waren allemaal buurlanden waarvoor je maar enkele uren moest reizen, dus dan zou ze vrij snel terug kunnen zijn en was het allemaal niet zo erg. Mijn hoop werd meteen de bodem ingeslagen, toen mama verderging.

'Ik moet waarschijnlijk naar Brazilië', zei ze vlak, alsof ze er eigenlijk niet veel zin in had. Ik hapte voor de tweede keer naar adem. Mijn hart bonkte en deed letterlijk zeer van de teleurstelling. Beneden jodelde oma Lou met een aria uit de opera mee. Mimi kwam luidkeels miauwend mijn kamer binnen en verstopte zich onder mijn bed. De kat was dol op mijn grootmoeder, maar niet als ze zong. Ik had niet veel aandacht voor het dier, want ik staarde mama een paar minuten bewegingsloos aan.

'Brazilië?' echode ik verbouwereerd en mijn blik vloog meteen naar mijn wereldkaart, waar op het land in kwestie een rode duimspijker prijkte. Een felle steek van jaloezie trok door me heen, want naar zo'n ver continent had ik altijd willen reizen en ik wist zeker dat het telefoongesprek van daarnet hierover ging. Het lag op het puntje van mijn tong om te protesteren en over het telefoongesprek te beginnen, maar net op tijd hield het stemmetje in mijn hoofd me tegen. Een klein, maar doordringend stemmetje in mijn hoofd, want misschien was dit wel de uitgelezen kans om mijn vader te ontmoeten en het mysterie te ontrafelen? Wie weet, slaagde ik in mijn missie! Ik slikte mijn antwoord dus in.

'Wanneer moet je vertrekken?' vroeg ik in de plaats en ik probeerde niet te teleurgesteld te kijken.

'Volgende week', zei mama zacht. 'Maar ik kom zo snel mogelijk terug, dat beloof ik je plechtig. En dan gaan we fantastisch leuke dingen doen, samen met oma Lou.'

Ik staarde naar de wereldkaart met duimspijkers, terwijl het woord 'beloofd' door mijn hoofd echode. Wacht maar, dacht ik verbeteren, ik zou er wel achter komen, wat hier precies gaande was. Ik nam mezelf voor dat ik niet zou stoppen voor dat het geval was. Ik keek naar mijn moeder, die diep in gedachten verzonken naar mijn schoolboekenrek staarde.

'Ze wil dolgraag naar het subtropisch binnenzwembad in de stad wat verder', grijnsde ik toen.

'Wie wil er naar het subtropisch binnenzwembad?' herhaalde mijn moeder verbouwereerd.

'Oma Lou', grijnsde ik nog breder en toen schaterden we het allebei uit tot we kramp in onze zij kregen en oma Lou kwam kijken wie er daar in godsnaam zoveel kabaal maakte.

De reusachtige barbecue 's avonds was het perfecte begin van de zomervakantie. Maar toen ik na middernacht naar boven ging, bekeek ik mijn gezicht nauwgezet in de spiegel. Ik leek niet erg op mama. Zou ik meer op Oskar lijken? Met die gedachte in mijn achterhoofd viel ik uiteindelijk in slaap en droomde ik over vliegtuigen en verre en mysterieuze landen.

5. EEN ONVERWACHT LICHTPUNT

De volgende dagen had mama het ineens razend druk, want er moest nog heel wat gebeuren voor ze kon vertrekken. Om te beginnen moest ze nog een massa inentingën krijgen: difterie, tetanus, polio, hepatitis en gele koorts. Het was een heel gedoe en ze had er zelfs een paar dagen last van in haar arm. Oma Lou keek hoofdschuddend toe, terwijl mama als een wervelwind het hele huis door rende en koffers vulde en weer leegmaakte en weer opvulde.

Ik dwaalde doelloos rond, nog steeds op zoek naar het antwoord op mijn vragen en net toen ik het wanhopig een beetje begon op te geven, kwam er weer een puzzelstukje bij.

Het was een paar avonden voor ze zou vertrekken en we zouden samen naar een filmpje kijken. Oma Lou had met een vriendin uit de buurt afgesproken voor een avondje kaarten, dus waren we met ons tweetjes. Mama had pizza's besteld en was die met de auto gaan afhalen, terwijl ik me in de sofa installeerde, met mijn oog half op de televisie. Daarop speelde een komische serie over vampiers. Mijn andere oog was op mijn boek gericht, een razend spannend avontuur in een reeks die over katten ging. Ik was dol op de avonturen van de kattenclans en ik verzamelde dan ook de hele boekenreeks. Ik kon bijna niet wachten tot het volgende deel in de winkelrekken zou liggen.

Toen hoorde ik plots een schelle 'pling'. Op de salontafel stond mama's draagbare computer nog opengeklapt. Heel even aarzelde ik, maar toen ging mijn hand als vanzelf naar het knopje. Ik drukte op enter en het beeldscherm lichtte meteen op. Ik was verbaasd, want mama liet haar computer nooit aan. Haar werk beschermdde ze uit alle macht, zelfs voor mij. Ik keek heel even schuldbevuust naar de deur en toen naar de klok. Het zou nog wel even duren voor ze terug was. Iets in mij vertelde me dat ik dit niet mocht doen, want het was niet mijn computer en de mail was niet voor mij bestemd. Maar wat als het antwoord op mijn vragen in dat mailtje stond? Het onheilspellende stemmetje in mijn hoofd was niet klein te krijgen en ik zwichtte al snel, mijn hand drukte op de muis en het pijltje klikte het berichtje open. Meteen zag ik mijn naam oplichten en verbeterde klikte ik de mail open. Ik hapte geschrokken naar adem: het was inderdaad een bericht van mijn vader.

6. EEN LEUGEN DIE NIET SNEL GENOEG WAS

Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel. Ik kende het spreekwoord al mijn hele leven. Het leek me zo'n oud en ongeloofwaardig zinnetje, maar toen ik de mail las, die niet voor mij bestemd was, wist ik dat het een waarheid als een koe was.

Mijn moeder had overduidelijk tegen mij gelogen en het duurde een tijdje voor ik die informatie verwerkt had. Het bericht van mijn vader was kort, maar krachtig. Ik had het zo vaak gelezen, dat het in mijn geheugen gegrift stond.

Dag Juliette,

Oskar is ontzettend groot geworden en eigenlijk groot genoeg om me eindelijk te ontmoeten, zoals ik je al een paar keer heb gevraagd. Ik weet dat ik hier laat mee ben, maar heeft hij ook niet het recht om te weten wie zijn biologische vader is? Ik begrijp dat je hem wilt beschermen, maar misschien is het beter dat je hem hier zelf over laat beslissen, hij is tenslotte al elf.

Ik ontmoet je over enkele dagen op de luchthaven, want ik heb namelijk mijn lijnvlucht naar Brazilië omgeboekt, zo kunnen we samen reizen. Misschien kunnen we dit tijdens de vlucht verder bespreken? Ik hoop echt dat je kunt begrijpen dat ik spijt heb dat

ik niet eerder contact met jullie heb proberen te zoeken. Dat wil ik nog een keer benadrukken.

Groetjes,
Oskar

Ik was zo verontwaardigd en woedend, dat ik stond te trillen op mijn benen. Mama had me niets verteld over het feit dat mijn vader al verschillende keren had geprobeerd om mij te ontmoeten. Nu vielen alle puzzelstukjes op zijn plaats: haar merkwaardige gedrag en het gekmakende gevoel dat ze iets voor mij verzwegen had. Eventjes speelde ik met het idee om mama met het bericht te confronteren. Maar wat als ze dan zelf gewoon haar vlucht wijzigde? Of misschien verbood ze mij dan om mee te gaan naar de luchthaven. Dat zou mijn kans om Oskar uiteindelijk te ontmoeten helemaal verbrodden.

Ik fronste mijn wenkbrauwen en kreeg ineens een lumineus idee: ik zou Oskar terugmailen en afspreken, maar niet als mezelf. Volwassenen zijn zo onvoorspelbaar, ze orakelen altijd over het avontuur in jezelf gaan zoeken en sprongen durven te wagen. Maar als het erop aan komt, zijn het zelf de grootste angsthazen. Ik was ervan overtuigd dat Oskar mijn moeder onmiddellijk zou bellen als ik hem als mezelf zou mailen en ook dat zou mijn plannetjes in de war sturen. En toen beging ik mijn eerste misdaad ooit: ik klikte het mailtje weer open en beantwoordde het in mijn moeders plaats.

Beste Oskar,

Je laat me geen keuze – ik zal het Oskar wel moeten vertellen. Maar dat was ik eigenlijk al aan het overwegen, al vind ik jouw voorstel niet ideaal. Ik stel voor dat we elkaar ontmoeten aan de oude krantenkiosk in de buurt van de informatiebalie. Oskar zal me vergezellen om me uit te zwaaien, zo kun je hem dan al even ontmoeten.

Groetjes,
Juliette

PS: Je hoeft niet meer op deze mail te antwoorden, want ik ontmoet je daar dan wel.

Over de oude krantenkiosk had oma Lou het altijd. Ze was vroeger vaak met mijn grootvader op reis gegaan en dan hadden ze altijd in die oude kiosk iets gedronken voor ze het vliegtuig op moesten. Ik had er al zo vaak over gehoord, dat ik er zeker van was dat ik die zou vinden.

Zwetend klikte ik op verzenden en snel wiste ik het oorspronkelijke mailtje, net toen ik mijn moeder de sleutel in het slot van de voordeur hoorde steken. Mimi sprong op de salontafel en klapte met haar voorpoten de computer dicht. Toeval bestaat niet, ik zei het al.

Toen de film uit was en de pizza's tot de laatste kruimel waren opgepeuzeld, gingen we veel te laat slapen. Toen ik in mijn half-duistere kamer met wijdopen ogen naar het plafond lag te staren, hoorde ik buiten een uil krassen. Toen ik dan toch uiteindelijk in een onrustige slaap viel, kwam de nachtmerrie.

Ik droomde dat ik op de luchthaven was en ik mama niet meer terugvond, terwijl oma Lou in haar roze trainingspak voorbij draafde.

'Kom jongen, opschieten! Je mist je vlucht nog!' kakelde ze en ze schoot als een speer vooruit. Ik zette hijgend de achtervolging in, maar hoe ik ook probeerde, ik slaagde er niet in om haar in te halen. In paniek zag ik door de grote ramen een vliegtuig opstijgen. Ik was te laat en zakte wanhopig op mijn knieën neer.

En toen werd ik zwetend en met bonkend hart wakker. Ik moest onmiddellijk aan mama en aan Oskar denken en aan het mailtje dat ik had verstuurd en verwijderd. Zou mama teleurgesteld zijn als ze het ontdekte? Het was de eerste keer dat ik zo openlijk iets achter haar rug deed en ik voelde me rotslecht. Ik had zo'n duister vermoeden dat ze woedend zou zijn, want ze was altijd zo streng over haar werkmateriaal. Ze had een tablet voor haar redactiewerk en daar mocht ik onder geen voorwaarde ooit aankomen. Zo lag ik te woelen en te piekeren en kon ik de slaap niet meer vatten. Ik viel pas weer in slaap, toen het buiten al licht werd.

7. DE OUDE KIOSK EN EEN BANG HARTJE

De rest van de week vloog voorbij en voor ik het wist, stonden mama, oma Lou en ik om vier uur 's nachts op de vlieghaven. Ik had zo ongeveer geëist dat ik mee mocht om haar uit te wuiven, maar pas nadat ik bijna krijsend op de keukenvloer was gaan liggen, had mama uiteindelijk toegestemd.

'Oké, je mag mee. Geen idee waarom je daarvoor op zo'n vreselijk vroeg uur je bed uit wil, maar je mag mee. Wel alleen als oma Lou ook meegaat! Daarna had ze me vertwijfeld aangekeken en iets gemompeld in de aard van 'drama voor niks'. Ik grijsde stiekem, toen ze even niet keek, maar toen ik opkeek, keek ik recht in het gezicht van oma Lou, die me een vette knipoog gaf. Wist ze dat ik iets van plan was? Het zou me niet verwonderen, want oma Lou was geen gewone oma.

Dus propten we ons met ons drieën in een taxi naar de luchthaven en kwamen daar aan toen het nog steeds pikdonker was. Ik keek mijn ogen uit, want ook al was ik toch al vaak op het vliegveld geweest, ik vond het elke keer weer spannend om alle bedrijvigheid te zien. De vliegtuigen op de landingsbaan, de karren met bagage, het gewriemel van alle reizigers die aankwamen en vertrokken. Het was toch iets heel anders dan bijvoorbeeld een treinstation. Mama leek zenuwachtig en dat was niet van haar gewoonte. Ze keek de hele tijd op haar horloge en controleerde haar reisdocumenten wel twintig keer. Op een bepaald moment zag ik haar

handen trillen. Ze had geen bagage om in te checken, alleen haar handbagage die ze op het vliegtuig bij zich mocht houden. Ze moest alleen nog wachten op het signaal om in het vliegtuig te mogen stappen. Ik wist uit ervaring dat dat urenlang kon duren, want bij zulke internationale langeafstandsvluchten wist je immers maar nooit. Er kon een vertraging zijn of een technisch mankement. Ooit was er een keer een lading bagage zoek geraakt en hadden de vliegtuigpassagiers wel drie uur langer moeten wachten alvorens ze konden vertrekken.

Naarmate het uur van vertrek onvermijdelijk dichterbij kwam, werd ik onrustiger. Om te beginnen zou ik mama vreselijk missen, ook al had ik oma Lou nog en mocht ik van haar altijd veel langer opblijven. Maar deze keer was ik ongerust, want wat zou er gebeuren? Wat had ik met mijn mailtje aangericht? Al duizend keer had ik gewenst dat ik het niet had opengeklikt, maar dan had ik hier nu niet op de luchthaven gestaan, dat wist ik. Mijn hoofd tolde en mijn ogen zochten voortdurend zoekend over de mensenmassa. Zou ik Oskar herkennen als hij eraan kwam? Wat als ik hem niet aardig vond of omgekeerd? Terwijl de angst en onrust gaten in mijn buik knaagden, tolden alle mogelijke panieksenario's door mijn hoofd. Oskar kon het vergeten zijn of misschien vond hij de krantenkiosk niet – al was die vlak bij de gate waar mama moest vertrekken. Hij kon zich verslapen hebben en zo het vliegtuig missen. Hij kon ook glashard gelogen hebben en op het laatste nippertje beslissen dat hij mij helemaal niet wilde ontmoeten. Die laatste gedachte duwde ik meteen weg, want ze was te ver-

schrikkelijk om er ook maar aan te denken. Maar de andere scenario's waren realistisch, het kon allemaal gebeuren. Ik moest aan de wet van Murphy denken. Die zegt dat alles wat ooit verkeerd moet lopen, dat ook ooit zal doen. Ik werd er ineens een beetje wanhopig van. Het was allemaal zo onwerkelijk! Een week geleden wist ik nog van niets, behalve dat ik zeker wist dat ik mijn vader ooit ergens zou ontmoeten. Ik begreep mezelf ook niet meer, want ik wilde mijn vader al mijn hele leven ontmoeten en nu krabbelde ik terug? Ik raakte stilaan zo onrustig, dat ik op ontploffen stond, alsof ik een tikkende tijdbom was.

Mama tuurde nog maar eens op haar horloge en rommelde in haar handbagage naar haar portefeuille. 'We hebben nog net tijd om iets te drinken', lachte ze en troonde me mee naar het cafeetje naast de kiosk. Oma Lou volgde haar verrukt lachend. 'Oh, die prachtige krantenkiosk!' riep ze uit. Ze sloeg haar handen vol verrukking in elkaar. 'Was je grootvader hier nu maar om dit te zien! Het is nog helemaal niet veranderd en het is al meer dan vijftienvintig jaar geleden dat ik hier nog was! En in dit etablissement hebben ze heerlijke huisgemaakte cacao met een verse praline!'

Mama en oma Lou gingen aan een vrij tafeltje zitten, terwijl ik de drankjes bestelde aan de bar. Mama's telefoon rinkelde schel. Met een verwonderd gezicht nam ze op, want het was wel erg vroeg voor een telefoontje. Ik vroeg me af wie haar in vredesnaam kon bellen op dit uur en hoopte hartgrondig dat het Oskar niet was. Voorzichtig liep ik met het zwaarbeladen dienblad met drie dam-

pende mokken chocolademelk naar het tafeltje. Mijn ogen bewoogden zich kriskras door de mensenmassa, ik werd er zelfs een beetje duizelig van. Plots werden mijn ogen gevangen door het hoofd van een man met donkerbruin haar dat boven de andere reizigers uittorende. Hij droeg een donkerblauw pak en had een tas bij zich. De man stapte doelbewust in de richting van de krantenkiosk, alsof hij wist waar hij heen wilde. Ik kreeg het gevoel alsof ik in een openluchtzwembad onder water zat: de geluiden kwamen vertraagd op me af en mensen bewogen langzaam om me heen. De stem van mama versmolt met het geroezemoes in mijn oren dat steeds luidruchtiger werd.

Ik wilde dat het Oskar was en tegelijk wilde ik dat ook niet. Ik voelde dat het dienblad begon te wankelen en uit mijn zweterige handen dreigde te vallen, maar daar stak oma Lou gelukkig een stokje voor. Met een indrukwekkende snelheid rende ze naar mij en nam het blad van me over, net voor het zou vallen. De man was intussen vlak voor de kiosk blijven staan en hij keek recht naar mij. In een reflex keek ik naar mama, die eruitzag alsof ze net een spookverschijning had gezien. En toen kwam de man naar ons toe, terwijl hij aarzelend glimlachte.

'Juliette', zei hij en hij zette zijn tas op de grond neer. Hij leek zijn ogen niet van mij te kunnen afhouden. Mama ontwaakte zo plots uit haar verdoving dat het leek alsof iemand haar geslagen had. 'Oskar, waarom ben jij hier nu zo vroeg, je vlucht naar Brazilië stond toch veel later op de dag geprogrammeerd?' zei mama argwanend en haar blik flitste even geschrokken naar mij, alsof ze me

wilde tegenhouden. De man die dus Oskar heette, staarde me onafgebroken aan en zette aarzelend een stap in mijn richting.

'Is dit ... Oskar?' vroeg hij met trillende stem en mijn knieën knikten van de spanning.

'Oskar, ga met oma Lou bij de balie informeren of mijn vlucht al op de vertrekorden aangekondigd is', zei mama met haperende stem.

'Maar mama', protesteerde ik verontwaardigd, want ik wilde hier blijven, hier bij mijn ... vader. Ik was er inmiddels van overtuigd dat dit mijn vader was.

'Oskar, doe onmiddellijk wat ik zeg!' blafte mama plotseling. Ik was zo'n felle uitbarsting van haar niet gewoon en schrok me een ongeluk. Dus zo zou zij het oplossen: mij wegsturen met oma Lou en dan mijn vader doodleuk weer uit mijn leven laten verdwijnen, zomaar, zonder met mij te overleggen, of met hem. Niet eens vragen of wij het daar wel mee eens waren.

Ineens had ik er helemaal genoeg van. Terwijl ik opsprong, stootte ik een overvolle beker chocolademelk omver, die in gruzelementen op de grond viel. De donkerbruine vloeistof veroorzaakte een grote plas op de vloer, die bezaaid lag met scherven.

'Niet erg', riep oma Lou sussend uit. 'Ik haal wel een nieuwe beker!' 'Hoe kun je, mama', stootte ik uit. Ik voelde de tranen in mijn ogen springen en kon ze niet meer tegenhouden.

'Oskar, liefje, het is niet wat je denkt, laat me het uitleggen, ik ...' haktelede mama toen geschrokken.

Maar ik draaide me al om en rende woedend weg. Ze zochten het

zelf maar uit, met z'n drieën, dacht ik, terwijl de tranen over mijn wangen liepen. Achter mij hoorde ik mama schreeuwen dat ik moest stoppen, maar dat deed me alleen nog sneller rennen.

8. EEN ONNOZEL SCHAAP

Ik rende zo hard als ik kon door de vliegtuighal. Het leek wel of ik ineens vleugels had, zo snel had ik nog nooit gelopen. Mijn hoofd bonkte en ik hijgde. De tranen duwden mijn keel dicht en ik kreeg krampen in mijn zij, maar ik bleef halsstarrig doorgaan. Ik heb altijd graag gelopen en op school in de gymnastiekles was atletiek voor mij nooit een straf. Ik hield van het gevoel omdat het net leek of je vloog. Mijn hoofd werd er fris en leeg van en dat hielp als je problemen had of ook gewoon zomaar. Mijn voeten bonkten ritmisch op de vloer, alsof ze een liedje zongen. Alleen was het geen vrolijk liedje. Mijn hart klopte in mijn keel en ik voelde pijnlijke steken in mijn zij. In mijn broekzak voelde ik mijn mobieltje onafgebroken trillen, maar ik negeerde het. Ik was ontzettend boos op de hele wereld.

Waarom dachten volwassnen altijd dat ze alles zomaar voor ons konden beslissen, zonder ons de gelegenheid te geven om onze mening te geven? We waren dan misschien jong, maar niet onnozel. Iemand had

mij moeten vragen of ik mijn vader wilde ontmoeten. En nu mijn vader, die meer dan mijn halve leven niet had geweten dat ik bestond, me wilde zien, wilde mama dat niet toestaan! Ik voelde me een onnozel schaap, alleen omdat iemand aan de andere kant van de wereldbol ineens had ontdekt dat hij een zoon had. Ik haatte ze allemaal: mijn moeder, mijn vader en de rest van de wereld behalve oma Lou, want die had het altijd voor mij opgenomen.

Ik vergat voor het gemak even dat ik een man met een supergeheim plan was geweest en dat ik het ook een beetje zelf had gewild. Het stemmetje in mijn hoofd bleef stilletjes fluisteren, ook al negeerde ik het. Verder kon ik niet denken en het enige wat ik wilde, was weg van hier. Ik wilde mijn vader niet eens meer ontmoeten, hij bekeek het maar!

En toen zag ik ineens het berghok: het was niet groot en wie er niet op lette, liep er zo voorbij. Waarschijnlijk werd het vroeger voor koffers gebruikt, of als bergplaats voor schoonmaakproducten. In elk geval was het nu verlaten en aardedonker. Ik maakte een bocht en wurmde me door de smalle deuropening naar binnen. Hier zou voorlopig niemand me vinden. Ik had een plek nodig om te denken en zakte op mijn hurken neer. Mijn maag protesteerde luidkeels, omdat ik nog niets had gegeten, maar tegelijkertijd voelde ik me misselijk.

Als ik thuis een probleem heb of ik moet nadenken, ga ik soms onder mijn bed liggen. Het lijkt wel of de smalle ruimte me kalmer maakt zodat ik veel helderder kan denken. Het is rustig en stil en

het enige waar ik me op focus, is mijn hartslag. Dat heb ik al sinds mijn kinderjaren. Als ik verontwaardigd was over iets, ging dat meteen over, en als ik verdrietig was, kon ik ineens weer gelukkig zijn, gewoon door daar te liggen en tot rust te komen. Oma Lou had er speciaal een wollig tapijtje voor mij neergelegd.

'Zo lig je niet op de harde plankenvloer als je nog eens moet mediteren', knipoogde ze en ze kakelde van het lachen. Maar dit was een probleem van een ander kaliber. Mijn voor-

gevoel deze week was dus juist geweest: ik had gevoeld dat er iets aan de hand was. De gedachten tolden als een wervelwind door mijn hoofd en ik kwam maar heel langzaam tot rust. Ik zuchtte toen ik plots beseftte dat ik hier wel al heel lang zat. Mama was vast vreselijk ongerust, ik kende haar daarvoor goed genoeg. Langs de buitenkant zag je niets, maar vanbinnen kookte en borrelde het en voor je het wist, zou ze de politiediensten of zelfs het leger optrammelen om mij te vinden. Ik glimlachte bij die gedachte en voelde mijn woede wegzakken. Ik wist dat ik ooit uit mijn schuilplaats tevoorschijn zou moeten komen, want ik kon hier niet blijven. Je moet je problemen oplossen en er niet voor weglopen, dat wist ik ook wel. Maar het bleef een ontzettend gemene streek, dacht ik verontwaardigd.

Iets in mij wilde Oskar absoluut ontmoeten, want daar was ik natuurlijk nieuwsgierig genoeg voor. Ik vroeg me al jarenlang af wat voor iemand hij zou zijn en of ik, behalve mijn uiterlijk, nog iets anders met hem gemeenschappelijk zou hebben. Hij was voor mij natuurlijk nog geen echte vader, want voor mij betekent dat

meer dan alleen de biologische kant van het verhaal. Ik bleef me afvragen waarom hij me nu pas wilde leren kennen. Al die vragen – en nog veel meer – waren onvermijdelijk en ik zou ze hem allemaal op de man af stellen en niet meer weglopen. Toen ik dat eenmaal besloten had, voelde ik me stukken beter.

Ik vermande me dus en verliet mijn verstopplaats. Net op dat moment keek ik recht in oma Lou's grijnzende gezicht.

'Oskar, ik ben zo opgelucht dat ik je eindelijk gevonden heb! Wat heb ik moeten rennen om je bij te houden! Goed dat we af en toe een partijje gaan voetballen, zo blijf ik nog een beetje in conditie!' lachte ze breed.

'Oma Lou!', zei ik duizelig van opluchting terwijl ik me in haar armen wierp. Ik had me niet gerealiseerd hoe ontzettend eenzaam ik me had gevoeld.

9. WIJZE WOORDEN VAN OMA LOU

Oma Lou nam me mee naar het eetcafeeje van de krantenkiosk, waar er tot mijn opluchting niets meer te merken was van de gemorste chocolademelk of van de scherven.

‘Ober, twee kakelverse ontbijtjes van het ontbijtmenu met croissantjes en een spiegelei’, bestelde oma Lou likkebaardend en ze gaf me een vette knipoog.

Ik besepte dat ik ook rammelde van de honger, maar toen viel mijn oog op de gigantische klok in de vertrekhal. Ik vroeg geschrokken of mama nu te laat zou komen voor haar vlucht.

Oma schudde haar hoofd. ‘Vliegtuigen zijn zelden punctueel en de vlucht heeft al zeker een halfuurtje vertraging. Je mama en ... Oskar zijn aan het praten, maar ze komen zo terug en dan leggen ze alles uit.’

Ik perste mijn lippen geërgerd op elkaar, want nu waren ze het weer aan het doen: met elkaar praten, maar niet met mij! Het was toch niet omdat ik nog minderjarig was, dat ik geen rechten had! ‘Maak je geen zorgen, jongen, ze hebben me beloofd dat ze jou ook bij alle beslissingen zullen betrekken’, las oma Lou zoals gewoonlijk mijn gedachten.

De ober bracht het ontbijt en we vielen aan als hongerige wolven. ‘Heerlijk, daar zou ik met plezier een moord voor plegen’, smakte oma Lou met haar mond vol spiegelei. Ze wierp me een onheilspellende blik toe, alsof ze het meende en knipoogde opgewekt.

'Ik ken je vader al heel lang', zei ze toen plots, uit het niets, alsof ze me gewoon vroeg om het zoutvat door te geven. Verbouwereerd keek ik haar aan.

'Ik heb het altijd merkwaardig gevonden dat je moeder niet met hem meegegaan is naar Brazilië', ging oma Lou verder. Ze klonk een beetje alsof ze tegen zichzelf praatte, alsof ik er niet bij was. 'Ze waren echt smoorverliefd en het had een uitstekende relatie kunnen worden.' Ze keek in de verte, zoals alleen oudere mensen dat doen, alsof ze daar het verleden kunnen zien.

Toen keek ze me recht in de ogen. 'Je lijkt echt als twee druppels water op hem, Oskar, dus is het niet meer dan normaal dat je hem wilt leren kennen en hij jou.' Ze zweeg even en slurpte luidruchtig van haar koffie.

'Ze had jou niet zo lang voor hem mogen verzwijgen. Ze heeft het hem pas een jaar of twee geleden verteld en ze weet dat dat verkeerd was. Eigenlijk is je mama vooral bang dat jij daar vreselijk kwaad over zal zijn en dat ze jou zal verliezen.'

Ik nipte van de gloeiend hete chocolademelk, terwijl ik al die extra informatie verwerkte. Het was niet eenvoudig om te beseffen dat je moeder en je vader tegen je hadden zitten liegen. Maar toen beseffe ik dat ik ook niet zo onschuldig was. Ik had immers een mail gelezen die niet voor mijn ogen bestemd was en had hem ook nog beantwoord in mijn moeders plaats.

'Fouten maken is typisch menselijk', vertelde oma Lou alsof ze mijn gedachten kon lezen. 'En maar goed ook, want met een perfecte mens moet het vreselijk leven zijn.'

In de verte zag ik mama en Oskar naderbij komen. Ik klokte het laatste restje chocolademelk naar binnen en kwam overeind. Het was tijd voor antwoorden. Aarzelend liep ik naar mama en Oskar toe. Ik grijnsde toen mama me zo stevig vastpakte, dat ik naar adem hapte.

'Doe me dat nooit meer aan, Oskar, zo van me weglopen. Ik was verschrikkelijk ongerust!' zei ze met donkere ogen, die van angst nog donkerder leken.

'Vertel me dan geen leugens meer', antwoordde ik met een even felle blik.

'Ik lieg tegen niemand meer', antwoordde ze, een beetje verdrietig. 'Dat heb ik wel uit dit verhaal geleerd. Ik had het niet zo lang voor je mogen verzwijgen, Oskar. Liever, het spijt me.'

'Moet jij niet superdringend een internationale vlucht halen?' knipoogde ik toen, terwijl ik haar een stomp gaf tegen de rechterarm.

'Auw, dat was tegen mijn inentingen en nee, ik moet geen vliegtuig meer halen', lachte ze.

'Moet je dan niet op reportagereis?' vroeg ik haar verbaasd.

'De zakenreis voor mijn werk naar Brazilië stond op de planning, hoor, maar mijn krantenredacteur contacteerde me daarnet om te vertellen dat hij op het nippertje een vervanger heeft gevonden. Hij vond het zo verschrikkelijk dat ik jou alleen moest laten tijdens de zomervakantie ... Sympathiek, toch?' knikte ze. 'Ik wist alleen niet dat je vader op dit vliegtuig zou zitten, of dat hij hier zou zijn.' Ze fronste haar wenkbrauwen.

'Dat is mijn schuld', hakte ik schuld bewust. Ik vertelde haar kort over de mail van Oskar en hoe ik die beantwoordde en wiste.

'Jij bent me er een beetje', lachte ze na een tijdje.

'Jij ook', grijnsde ik en gaf haar weer een stomp, waarop ze het uitgilde.

'Wat denk je, nu kunnen we toch nog een kampeertocht organiseren deze vakantie', lachte ze plagend.

'Echt?' gilde ik enthousiast, want kamperen in de vrije natuur was een van mijn favoriete reizen. Niets is heerlijker dan 's ochtends op je blote voeten door het gras of het water rennen.

'Maar eerst wil ik eindelijk Oskar ... mijn echte vader ... ontmoeten', zei ik vastbesloten. Ik gaf haar een berenknuffel en kneep haar haast fijn.

Gezamenlijk liepen we naar Oskar, die gezellig met oma Lou stond te keuvelen.

'Oskar', zei mama abrupt, maar ze kon ineens niets meer zeggen.

'Dit is Oskar.' We lachten alle drie, want het klonk wel heel merkwaardig: Oskar en Oskar.

Ik keek naar de man en het leek wel alsof ik voor onze halspiegel stond: ik leek namelijk sprekend op mijn vader! Alleen was hij natuurlijk een stuk groter dan ik. Hij keek me langdurig ernstig aan. Even leek het alsof hij me wilde omhelzen, maar dat deed hij gelukkig niet. Dus ergens was ik opgelucht.

'Blij je eindelijk te ontmoeten, Oskar', zei hij uiteindelijk langzaam en zijn stem klonk een beetje hees.

Ik zei niets, maar dat kwam omdat mijn keel op de een of andere

manier verkrampt zat, alsof ik op het punt stond om in huilen uit te barsten. Maar ik wist me te vermennen en slikte even.

'Ik vind het ontzettend leuk om je eindelijk te leren kennen, maar ik blijf wel bij mama en oma Lou wonen', antwoordde ik.

Om de een of andere reden vonden mijn ouders dat allebei zo hilarisch, dat ze hardop in een schaterlach uitbarstten en zelfs de slappe lach kregen. En dat moet dan een stel volwassenen voorstellen! 'Ik moet nu helaas vertrekken, maar als ik terugkom, wil ik je ontzettend graag beter leren kennen. Als jij en je moeder dat goed vinden', zei Oskar. Mama en ik knikten allebei tegelijk en weer schoten we alle drie in de lach.

'En je moet volgende zomer ook eens naar Brazilië komen, dan laat ik je zien waar ik woon en werk', zei Oskar.

Toen het vliegtuig werd omgeroepen, wuifden we Oskar samen uit. Ik zat nog steeds met een hele hoop onbeantwoorde vragen en mysteries, maar nu wist ik dat er uiteindelijk een gelegenheid zou komen waarop ze allemaal beantwoord konden worden. Mama kneep in mijn hand, alsof ze mijn gedachten kon lezen.

10. NAAR BRAZILIË

Naar Brazilië vliegen duurt echt eeuwen: we zitten bijna drietiendu uur op het vliegtuig en ik geniet met volle teugen, want ik heb nog nooit zo lang gevlogen. Terwijl ik naar de wolkendekens onder het vliegtuig staar, luister ik naar mama's zachte gesnurk. Ze slaapt al een hele tijd, maar ik maak haar niet wakker, want ze ziet eruit alsof ze de slaap kan gebruiken.

Aan de andere kant van mama zit oma Lou, ze heeft koptelefoonoorfies in en luistert naar populaire popmuziek. Terwijl ze dat doet, kauwt ze als een gek op mijn aardbeienkauwgom, want dat moest voor haar oren.

Ik glimlach en hoop dat oma Lou minstens honderd jaar oud wordt! Ik staar uit het raampje. Het is echt een gek gevoel om zo hoog in de lucht te hangen.

Het blijft een vreemd idee dat we naar mijn vader gaan, naar Oskar. Oskar is dit schooljaar heel vaak bij ons op bezoek gekomen. Ik schiet ontzettend goed met hem op en stiekem denk ik dat oma Lou gelijk heeft. Mama en Oskar zouden echt een superkoppel kunnen zijn, ze zijn er zich alleen zelf niet van bewust.

Ik ben niet meer boos op hen, omdat ze zo lang gewacht hebben om het mij te vertellen. Ik weet nu immers dat mama het deed om mij te beschermen. Ik moet zeggen dat ik het bewonderenswaardig van haar vind. Een kind in je eentje krijgen en opvoeden is echt geen kinderspel. Ik aai het fotoestel op mijn schoot en glimlach, want wie had kunnen

denken dat Oskar een wereldberoemde persfotograaf was? Ik in elk geval niet. Dat moet ik dus van hem geërfd hebben. Ik ben heel nieuwsgierig wat hij van mijn foto's zal vinden. Ik heb ze allemaal meegebracht op mijn computer.

De robotachtige stem van de vliegtuighostess klinkt door de microfoontjes en kondigt aan dat we over enkele ogenblikken gaan landen. Ik maak mama voorzichtig wakker en we gespen onze gordels weer om. Naast mama zit oma Lou, die de hele vlucht wakker gebleven is en maar liefst drie porties van het middageten bestelde.

'Hoe hoger in de lucht, hoe geweldiger het mij smaakt', lachte ze. Als het vliegtuig begint te dalen, krijg ik nog meer kriebels in mijn buik. Mama grijpt mijn hand stevig vast en knijpt er hard in. Ik knijp terug en geniet van de afdaling.

De aankomsthal is een ontzettend drukke bedoening en de mensen kwebbelen een taaltje waar ik kop noch staart aan kan krijgen. En ze praten razendsnel, ik kan er geen sikkepit van begrijpen.

'Dat is Portugees, een van de Romaanse talen, die een beetje wegheeft van het Frans of het Spaans. Ik kon het vroeger een heel klein beetje praten', lacht mama.

'Zeg eens iets in het Portugees?' smeeik ik onmiddellijk, want ik ben heel nieuwsgierig om te weten hoe mama klinkt in een andere taal. 'Como está', lacht ze.

'Hoe gaat het?' raad ik meteen, want het is natuurlijk overduidelijk wat ze bedoelt.

'Schitterend, ik wist wel dat je een echte talenknobbel was! Dat heb je natuurlijk van mij'. grinnikt ze weer.

'Como está!' herhaal ik met luide stem en dan schrikken we allebei van een stem achter ons.

'Muito bem!' zegt Oskar breed glimlachend. 'Heel goed, zeker nu ik jullie zie!' Ik vlieg enthousiast op hem af en spring met overgave in zijn armen.

Wanneer we weer thuis zijn, prik ik op de wereldkaart in mijn kamer bij Brazilië een groene duimspijker. En als het aan mij ligt, volgen er nog ontzettend veel!

Over auteur **Inge Misschaert**

Ik ben Inge Misschaert.

Schrijven vind ik heel leuk.

Ik ben dol op mijn twee kinderen, Florian en Sophie, en mijn man Johan. Ik hou ook van thee en van mijn tuin.

Wil je meer weten over mij? Neem dan snel een kijkje op www.ingemisschaert.be
Je kunt me ook een mail sturen.

Dat doe je naar ingemisschaert@hotmail.com.

Andere boeken van Inge in BiB-BoX:

■ Beer wil een lief

◆ Zusjelijf

■ De loopwedstrijd

★ Beroemd!

▲ Gaatjes

◆ Logboek van een uitvinder

■ Karola's kattencircus